

Arrest

nr. 147 988 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarig kind X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 7 april 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 4 april 2011 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij enerzijds en de tweede, derde, vierde en het minderjarig kind van de eerste en tweede verzoekende partij anderzijds een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing en op de eerste bestreden beslissing aangaande de eerste en vierde verzoekende partij.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de ontvankelijkheid het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wijst de Raad op het volgende.

Uit de gegevens verstrekt door de verwerende partij blijkt dat de eerste en de vierde verzoekende partij elk onder een inreisverbod staan. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Aan de eerste verzoekende partij werd op 15 juli 2014, met kennisgeving op dezelfde dag, een inreisverbod voor 5 jaar uitgereikt. Aan de vierde verzoekende partij werd op 15 juli 2014, met kennisgeving op dezelfde dag, een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissingen geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissingen dienvolgens definitief geworden zijn.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 8 maart 2011 waarbij de aanvraag van de eerste en de vierde verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De gemachtigde vermag immers niets anders dan vast te stellen – na te hebben vastgesteld dat de eerste en de vierde verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijven – dat er definitieve inreisverboden zijn en dat een verblijf in het Rijk verboden is. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de eerste en aan de vierde verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de eerste en van de vierde verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt ten aanzien van de eerste en de vierde verzoekende partij zodoende onontvankelijk voor. Het beroep wordt dan ook enkel ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij en de minderjarige zoon van de eerste en tweede verzoekende partij verder onderzocht.

(...)

Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 april 2011, wijst de Raad op het volgende.

In de mate dat de verzoekende partijen de tweede bestreden beslissing — het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat werd genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij — aanvechten, dient te worden vastgesteld dat zij geen middel tegen dit bevel aanvoeren, zodat het beroep wat dit bevel betreft, onontvankelijk is.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 april 2015 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 9 april 2015 opgenomen grond, stellen zij met betrekking tot de beslissing op grond van artikel 9*bis* het volgende: volgens de verwerende partij is de aanvraag onontvankelijk omdat de verzoekende partijen hun onmogelijkheid om een reistitel te bekomen niet hebben aangetoond, terwijl de verwerende partij wel aanvaardt dat ze de onmogelijkheid hebben om een paspoort of identiteitsdocumenten neer te leggen. Dit is tegenstrijdig met de wetsbepalingen: artikel 9*bis* stelt niet als voorwaarde dat een vreemdeling moet aantonen dat hij geen reistitel kan bekomen. Ook de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 zegt dit niet, net als de omzendbrief van 21 juni 2007. Deze vereisen allen niet dat een vreemdelingen de onmogelijkheid om een reistitel te bekomen, moet aantonen. Dit is de enige motivering van de tegenpartij om tot de onontvankelijkheid van de aanvraag te beslissen, maar dit is een fout in rechte en deze moet op zichzelf de vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigen. Met betrekking tot de bijlage 13 stellen de verzoekende partijen het volgende: de tegenpartij begaat een fout in rechte, want de bijlage 13 werd niet aan de correcte personen gericht en betekend. De verzoekende partijen waren meerderjarig, dus zij moesten zelf in persoon een bijlage 13 krijgen. Dit is een fout in rechte die op zichzelf de vernietiging rechtvaardigt. Vervolgens verwijzen de verzoekende partijen naar het vertrouwensbeginsel: deze fouten in rechte mogen door de Raad niet aanvaard worden, want zij gaan in tegen de wettelijke bepalingen waarop elke vreemdeling moet kunnen rekenen om een aanvraag te doen. Met betrekking tot de verwijzing naar het inreisverbod van de eerste en vierde verzoekende partij geven zij aan dat artikel 9*bis* personen betreft die op humanitaire wijze verblijf aanvragen (in illegaal verblijf of zeer preciaire situatie), de redenering dat wie een inreisverbod heeft, geen aanvraag 9*bis* kan indienen, heeft tot gevolg dat je nooit voor gegronde redenen een aanvraag 9*bis* gegrond kan indienen.

De verwerende partij verwijst naar haar nota en voor wat betreft de tweede en derde verzoekende partij naar de uitvoerige analyse in de beschikking. Zij stelt tevens vast dat de eerste en vierde verzoekende partij het inreisverbod niet betwisten en wijst erop dat artikel 9*bis* volgens de vreemdelingenwet geen uitzondering vormt op het inreisverbod.

2.2 Met hun betoog ter terechtzitting aangaande de gegrondheid van het beroep voeren de verzoekende partijen geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de ontvankelijkheid van het beroep reeds in de beschikking van 9 april 2015 werd aangegeven.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet ingaan op het feit dat zij tegen deze beslissing geen middel hebben aangevoerd, zodat zij dan ook geen afbreuk doen aan wat in dit verband in voormelde beschikking gesteld wordt.

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geven zij aan dat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet personen betreft die op humanitaire wijze verblijf aanvragen (in illegaal verblijf of zeer preciaire situatie) en dat de redenering dat wie een inreisverbod heeft, geen aanvraag op grond van voormeld artikel 9*bis* kan indienen, tot gevolg heeft dat je nooit voor gegronde redenen zulke aanvraag gegrond kan indienen.

In dit verband dient erop gewezen te worden dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Zodoende dient in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod te worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en slechts nadat deze opheffing werd bekomen, kan een aanvraag om verblijfsmachtiging worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel voormeld 74/12 worden ontzegd. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

Het betoog van de verzoekende partijen kan dan ook geen afbreuk doen aan hetgeen in de beschikking van 9 april 2015 aangaande de eerste bestreden beslissing en de inreisverboden van de eerste en vierde verzoekende partij gesteld werd.

Met verwijzing naar de betrokken onderdelen van de beschikking van 9 april 2015 dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is.

Het beroep tot nietigverklaring is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 9 april 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de gegrondheid het volgende gesteld:

“(…) Het beroep komt ten aanzien van de eerste en de vierde verzoekende partij zodoende onontvankelijk voor. Het beroep wordt dan ook enkel ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij en de minderjarige zoon van de eerste en tweede verzoekende partij verder onderzocht.

In het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde het tweede middel, voeren deze verzoekende partijen een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet “– materiële en formele motiveringsverplichting”, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en verwijzen zij naar een “manifeste beoordelingsfout”.

De bestreden beslissing geeft echter duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De verzoekende partijen voeren aan dat in de eerste bestreden beslissing wordt bevestigd dat zij in de onmogelijkheid zijn om het internationaal paspoort of een identiteitskaart in België te bekomen, dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel en alleen bepaalt dat de vreemdeling op geldige wijze dient aan te tonen niet het vereiste identiteitsdocument te kunnen bekomen in België en dat zij voldeden aan de voorwaarde tot vrijstelling van de documentaire verplichting. De verzoekende partijen verwijzen tevens naar een aanvulling van 4 augustus 2010, ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen zij voegen als stuk bij hun verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing gesteund is op het feit dat de verzoekende partijen hun identiteit en nationaliteit niet op geldige wijze gestaafd hebben en zodoende de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is. In de motivering wordt uitdrukkelijk verwezen naar de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken en aanvullingen – waaronder de aanvulling van 4 augustus 2010 – en wordt uiteengezet waarom deze documenten en verklaringen niet aanvaard kunnen worden.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift citeren uit de omzendbrief waarnaar de bestreden beslissing verwijst, stelt de Raad vast dat in het eigen betoog en het bijhorende citaat van de verzoekende partijen wordt gesteld dat het vereiste identiteitsdocument kan geïnterpreteerd worden als “een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart”. De verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk voorhouden dat het voor hen een raadsel is hoe de Dienst Vreemdelingenzaken dienstig kan eisen dat zij aantonen dat zij niet de mogelijkheid hebben om een gelijkgestelde reistitel te bekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich voor het overige hoofdzakelijk beperken tot het herhalen van hetgeen zij aangaande de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde reeds in hun aanvraag en aanvullingen hebben aangehaald, onder meer door uit de bij hun verzoekschrift als stuk gevoegde aanvulling van 4 augustus 2010 te citeren. Zij menen dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, maar de Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partijen in dit verband hebben aangevoerd, niet weerhouden worden. De verzoekende partijen geven niet concreet aan omtrent welke elementen niet afdoende of gebrekkig zou zijn gemotiveerd en op grond waarvan zij menen dat er geen enkele proportionaliteit is tussen de aangevoerde argumenten en de getroffen beslissing. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

De Raad wijst er dan ook op dat, daar waar de verzoekende partijen met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de betrokken elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhalen, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Op de overige motieven van de eerste bestreden beslissing gaan de verzoekende partijen niet in, deze motieven worden aldus niet betwist.

Aangaande het artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts in de hoofding van hun middel naar deze bepaling verwijzen, maar er in hun uiteenzetting niet op ingaan. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 april 2011, wijst de Raad op het volgende.

(...)

De derde bestreden beslissing, waartegen het eerste middel wordt aangevoerd, betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat werd genomen ten aanzien van de tweede, derde en vierde verzoekende partij, en de minderjarige zoon van de eerste en tweede verzoekende partij.

In dit eerste middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 372 en 388 van het Burgerlijk wetboek en een “substantiële vormfout”.

De verzoekende partijen voeren aan dat een bevel om het grondgebied te verlaten met betrekking tot de derde en vierde verzoekende partij, gelet op hun meerderjarigheid en handelsbekwaamheid, niet rechtsgeldig genomen en betekend kon worden ten overstaan van hun moeder. De Raad wijst er echter op dat een eventueel gebrek in de betekening de wettigheid van de beslissing niet aantast en geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze aantonen welk nadeel hen door de wijze van kennisgeving zou zijn berokkend, te meer nu dient te worden vastgesteld dat zij op generlei wijze

inhoudelijk op de motivering van de derde bestreden beslissing ingaan en deze motivering aldus niet betwisten.

Het eerste middel lijkt ongegrond."

Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 9 april 2015 opgenomen grond, voeren zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 Met hun betoog ter terechtzitting aangaande de ontvankelijkheid van het beroep voeren de verzoekende partijen geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de gegrondheid van het beroep reeds in de beschikking van 9 april 2015 werd aangegeven.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts verwijzen naar elementen die zij reeds in hun verzoekschrift naar voren hebben gebracht en waarop middels de beschikking van 9 april 2015 reeds werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengen zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 april 2015 werd aangegeven.

Daar waar de verzoekende partijen ter terechtzitting de schending van het vertrouwensbeginsel inroepen, dient te worden vastgesteld dat zij dit middel slechts voor het eerst ter terechtzitting naar voren brengen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partijen laten ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in hun verzoekschrift dit middel hebben aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 9 april 2015.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 9 april 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het eerste middel ongegrond is en dat het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE